Vad är Koranen?

Koranen är Guds ord, bokstavligen och innehållsmässigt, uppenbarat till profeten Muhammed genom ängeln Jibril. Den är islams eviga skrift, vägledning och ljus för människan.

Definition av Koranen

Koranen definieras som Guds – den Upphöjdes – ord, som Han verkligen har talat, både vad gäller dess bokstäver och dess innebörd. Den är uppenbarad till Muhammed – frid och välsignelser över honom – genom hörbar överföring: Ängeln Jibril – över honom vare frid – hörde den från Gud – den Upphöjde – och profeten Muhammed – frid över honom – hörde den från Jibril, och de ädla följeslagarna – må Gud vara nöjd med dem – hörde den från profeten – frid över honom.

Koranen är den bestående skriften för den islamiska religionen, som Gud – den Upphöjde – har valt för sin skapelse. Gud säger:

> ”Och den som söker en annan religion än islam, det skall inte godtas från honom, och i det yttersta livet skall han vara bland förlorarna.” (Sura Āl ʿImrān, 3:85)

Koranen är religionens själ och dess förklaring, den är den islamiska nationens vägledning och konstitution, den är muslimens näring i livet och det ljus som lyser upp hans värld.

Koranens namn och egenskaper

Lärda har nämnt att Koranen har många namn och egenskaper som nämns i själva Koranen. Dr. Khamsawi nämner att Koranen har 99 namn, härledda från 72 språkliga rötter. Al-Fīrūzābādī nämner 93 namn, och Shaykh al-Bilhayī nämner 46 namn.

Syftet med mångfalden av namn, enligt al-Fīrūzābādī, är att visa på Koranens fullkomlighet och ärofyllda ställning – precis som Guds många vackra namn visar på Hans storhet och fullkomlighet, och profetens många namn visar på hans höga rang, så visar Koranens många namn på dess värde och förtjänst.

Alla dess namn och egenskaper är ”tawqīfiyya” – det vill säga fastställda genom uppenbarelse – och det är inte tillåtet att beskriva eller namnge Koranen med annat än vad som nämnts i den själv eller i profetens uttalanden.

Namnen delar en gemensam betydelse – att de refererar till Koranen – men varje namn har också en särskild innebörd. Några av dess namn och egenskaper är:

- **Koranen** – nämnt i: ”Detta är sannerligen en ädel Koran.” (Sura al-Wāqiʿa, 56:77)
- **Ljuset** – nämnt i: ”Tro på Gud och Hans sändebud och det ljus som Vi har sänt ned.” (Sura al-Taghābun, 64:8)
- **Påminnelsen (al-Dhikr)** – nämnt i: ”Vi har sannerligen sänt ned Påminnelsen, och Vi skall sannerligen bevara den.” (Sura al-Ḥijr, 15:9)
- **Furqān** – nämnt i: ”Välsignad är Den som har sänt ned Furqān till Sin tjänare, för att han skall vara en varnare för världarna.” (Sura al-Furqān, 25:1)
- **Boken** – nämnt i: ”Detta är Boken, i vilken det inte råder något tvivel, en vägledning för de gudfruktiga.” (Sura al-Baqara, 2:2)
- **Välsignad** – nämnt i: ”Och detta är en välsignad bok som Vi har sänt ned.” (Sura al-Anʿām, 6:92)
- **Avgörande ord (Qawl Faṣl)** – nämnt i: ”Detta är sannerligen ett avgörande ord.” (Sura al-Ṭāriq, 86:13)
- **Vägledning och nåd** – nämnt i: ”En vägledning och nåd för de goda.” (Sura Luqmān, 31:3)
- **Ädel** – nämnt i: ”Detta är sannerligen en ädel Koran.” (Sura al-Wāqiʿa, 56:77)
- **Vis** – nämnt i: ”Alif Lām Rā. Dessa är verser ur den visa Boken.” (Sura Yūnus, 10:1)

Koranens egenskaper

Koranen har många särdrag och förtjänster. Bland de viktigaste är följande:

- **Den kommer från Gud – den Upphöjde** Gud säger: *”Begrunda de inte Koranen? Om den hade varit från någon annan än Gud, skulle de ha funnit många motsägelser i den.”* (Sura al-Nisāʾ, 4:82)
- **Det är Gud – den Upphöjde – som har talat den** Detta är en av dess mest framträdande egenskaper. Gud säger: *”Om någon av avgudadyrkarna söker skydd hos dig, ge honom skydd tills han får höra Guds ord.”* (Sura al-Tawba, 9:6)

- **Den uppenbarades gradvis under hela profetens missionsperiod – 23 år** Till skillnad från tidigare uppenbarelser som kom i ett stycke. Gud säger: *”De som inte tror säger: Varför har inte Koranen uppenbarats till honom i ett stycke? Så har Vi gjort för att stärka ditt hjärta, och Vi har reciterat den med tydlig rytm.”* (Sura al-Furqān, 25:32)
- **Gud har lovat att bevara den från förvanskning och förlust till Domedagen** Gud säger: *”Vi har sannerligen sänt ned Påminnelsen, och Vi skall sannerligen bevara den.”* (Sura al-Ḥijr, 15:9)
- **Den har auktoritet över alla tidigare uppenbarelser** Den innehåller deras kärna, bekräftar dem, överträffar dem och är betrodd att bevara deras innehåll. Gud säger: *”Och Vi har sänt ned till dig Boken med sanningen, som bekräftar vad som fanns före den av Skriften och som är dess väktare.”* (Sura al-Māʾida, 5:48) Den är också den sista uppenbarelsen, vilket visar dess särskilda betydelse.
- **Den är mirakulös i alla sina aspekter** Gud utmanade araberna – mästare i språk och vältalighet – att komma med något liknande, ens en enda sura. Miraklet ligger i dess höga nivå som ingen människa kan uppnå, vare sig i språk, lagstiftning eller kunskap om det fördolda. Detta är den dominerande uppfattningen bland lärda och forskare.
- **Den är lätt att läsa, memorera och förstå** Gud säger: *”Och Vi har sannerligen gjort Koranen lätt att minnas – finns det då någon som vill ta lärdom?”* (Sura al-Qamar, 54:17)
- **Dess budskap omfattar hela mänskligheten** Gud säger: *”Och den är inget annat än en påminnelse för världarna.”* (Sura Ṣād, 38:87)
- **Den visar vägen till det goda i både detta liv och det kommande** Den varnar också för det onda. Gud säger: *”Vi har inte försummat något i Boken.”* (Sura al-Anʿām, 6:38)

Koranens betydelse

Koranens betydelse framträder genom dess innehåll av vägledning i alla aspekter av livet – i form av:

- Rätt tro (ʿaqīda)
- Tillbedjan (ʿibādāt)
- Moral och etik

- Lagstiftning
- Samhällsregler och instruktioner

Allt detta bidrar till människans välgång, värdighet och rättfärdighet. Att följa Koranens budskap garanterar ett rent liv, styrka, civilisation och otaliga välsignelser. Gud – den Upphöjde – säger:

> *”Om folken i byarna hade trott och fruktat Gud, skulle Vi ha öppnat för dem välsignelser från himlen och jorden. Men de förnekade, så Vi straffade dem för vad de förvärvade.”* (Sura al-Aʿrāf, 7:96)

Vårt ansvar gentemot Koranen

Gud – den Upphöjde – har hedrat Koranen över alla tidigare uppenbarelser genom att själv bevara den. Han har också lovat stor belöning till den som läser och memorerar den.

Därför är det muslimska samfundets ansvar att:

- Skynda sig att läsa Koranen
- Undvika att överge den
- Delta i dess memorering

Detta är förknippat med stora förtjänster, eftersom Koranen är Guds ord och den främsta referensen vid oenighet. Att läsa och memorera den är också att följa profetens exempel – frid över honom – som ständigt reciterade och bevarade den, liksom följeslagarna – må Gud vara nöjd med dem.

Hur man bör förhålla sig till Koranen

Koranen är en fullständig och heltäckande bok för livet. Den troende bör därför behandla den med respekt och insikt. Att förhålla sig rätt till Koranen innebär:

- Att påverkas av dess budskap
- Att uppmärksamma de teman och områden den fokuserar på
- Att förstå dess grundläggande mål och syften

Gud – den Upphöjde – har inte sänt ned Koranen enbart som en bok för bot, skydd eller för att läsas vid dödsfall eller i sorgehus. Den troende bör istället se Koranen som Guds ord och

bok, och därmed:

- Tala enligt dess vägledning
- Döma enligt dess principer
- Följa dess befallningar
- Lita på dess löften
- Kalla människor till dess budskap

Samtidigt bör man känna att Koranens ord är riktade direkt till en själv – att man är den som tilltalas i dess verser. Det innebär att man:

- Följer dess befallningar
- Undviker dess förbud
- Tar lärdom av dess berättelser

Att läsa Koranen

Gud – den Upphöjde – har klargjort för Sina tjänare den form och metod med vilken de bör läsa Koranen, och som Han befallde Sin profet – frid och välsignelser över honom – att följa. Denna metod uttrycks i Hans ord:

> *”Och recitera Koranen med tydlig och eftertänksam recitation.”* (Sura al-Muzzammil, 73:4)

Detta innebär att läsa med lugn och eftertanke, samtidigt som man iakttar dess regler – såsom förtjockning (tafkheem), förtunning (tarqeeq), vokalförlängning (madd), korrekt uttal av bokstäver från deras artikulationsställen, och andra regler – samt att man är uthållig i sin recitation.

Denna metod kallas **tajwīd** (korrekt uttal och recitation). Den som avviker från eller försummar denna metod har därmed avvikit från profetens – frid över honom – sunna och läst Koranen på ett sätt som inte överensstämmer med den form Gud – den Upphöjde – uppenbarade den med.

För att en Koranläsning ska vara korrekt krävs att tre villkor (”pelare”) är uppfyllda:

1. Överensstämmelse med det arabiska språket – åtminstone i någon form, även om den är svag

Exempel: Guds ord i Sura al-Anʿām:

> *”Så har Vi förskönat för många avgudadyrkare att döda sina barn – deras avgudagudar.”* (Sura al-Anʿām, 6:137)

Ibn ʿĀmir reciterade detta med:

- **”zuyyina”** i passiv form
- **”qatlu”** med ḍamma på lām
- **”shurakāʾihim”** med kasra på sista bokstaven

Alla dessa är grammatiskt möjliga enligt arabisk språkbruk.

2. Överensstämmelse med den ʿuthmäniska skriftbilden – även om endast sannolik

Detta kan ske antingen i faktisk form eller genom möjlig tolkning.

Exempel: Guds ord i Sura al-Fātiḥa:

> *”Mālik yawm al-dīn”* – ”Härskare över Domens dag” (Sura al-Fātiḥa, 1:4)

Vissa reciterade **”Mālik”** utan alif (som ”ägare”), vilket är en möjlig läsning i faktisk form. Andra reciterade med alif (som ”kung”), vilket är en möjlig läsning i tolkad form. Båda läsningarna överensstämmer med den ʿuthmäniska skriften.

3. Autentisk kedja (isnād) tillbaka till profeten – frid över honom – genom mutawātir-överföring

Det vill säga att recitationen har förmedlats genom en obruten kedja av många trovärdiga återberättare i varje led, vilket utesluter möjligheten till fel.

Det är viktigt att notera att om något av dessa tre villkor saknas, betraktas recitationen som **avvikande (shādh)** och det är inte tillåtet att läsa Koranen på det sättet.

Etikett vid Koranläsning

Att läsa eller lyssna till Koranen är förbundet med flera adab – etiska och andliga uppföranderegler – som en muslim bör iaktta. Dessa inkluderar:

- Att vända sig mot qibla (böneriktningen) så långt det är möjligt
- Att använda siwāk (tandrensare), eftersom det innebär renhet och vördnad för Koranen
- Att vara i rituell renhet från både mindre och större orenhet, samt att hålla kläder och kropp rena
- Att läsa med ödmjukhet, eftertanke och djup reflektion, med närvaro i hjärtat under recitationen
- Att gråta eller försöka gråta under läsningen, samt att smycka recitationen med vacker röst och förbättra den så gott man kan
- Att uppträda respektfullt under läsningen, och undvika skratt, lek eller allt som distraherar från recitationen

Gud – den Upphöjde – säger:

> *”En välsignad bok har Vi uppenbarat till dig, för att de ska begrunda dess verser och för att de förståndiga ska ta lärdom.”* (Sura Ṣād, 38:29)

- Att ta till sig lärdomar från Koranens visdomar och förmaningar
- Att närma sig recitationen med ett ödmjukt hjärta och reflekterande sinne inför dess betydelser

Koranens förtjänst

Det finns många bevis i Koranen och den profetiska sunnan som visar på den stora förtjänsten i att läsa och recitera Koranen. Gud – den Upphöjde – säger:

> *”De som läser Guds bok, håller bönen och ger av det Vi har skänkt dem, i hemlighet och öppet – de hoppas på en handel som aldrig går förlorad. För att Han*

> *ska ge dem deras belöning fullt ut och ge dem mer av Sin nåd. Han är Sannerligen Förlåtande, Tacksam.”* (Sura Fāṭir, 35:29–30)

Bland Koranläsningens förtjänster finns:

- **Skydd och räddning från förfall** Profeten – frid över honom – sade: *”Den som inte har något av Koranen i sitt bröst är som ett öde hus.”* (Ḥadīth, Tirmidhī)
- **Upphöjelse i denna värld och i det kommande livet** Profeten – frid över honom – sade: *”Gud höjer med denna bok vissa folk, och sänker andra.”* (Ḥadīth, Muslim)
- **Nedkomst av välsignelse och godhet** Profeten – frid över honom – sade: *”Att någon av er går till moskén varje dag och lär sig två verser ur Guds bok är bättre än två kameler. Och tre verser är bättre än tre kameler – och så vidare.”* (Ḥadīth, Muslim)
- **Fyra välsignelser som är bättre än hela världen** Profeten – frid över honom – sade: *”När människor samlas i ett av Guds hus för att läsa och studera Guds bok, då sänker sig frid över dem, nåden omsluter dem, änglarna omger dem, och Gud nämner dem bland dem som är hos Honom.”* (Ḥadīth, Muslim)
- **Skydd från glömska och försumlighet** För varje bokstav man läser ur Koranen skriver Gud – den Upphöjde – tio goda gärningar. Den som läser Koranen räknas bland Guds egna och särskilda tjänare, får höga grader i paradiset, skrivs bland de gudfruktiga, och Koranen kommer att vara en förbön (shafāʿa) för honom på Domens dag.

Profeten – frid över honom – sade:

> *”Läs Koranen, för den kommer på Domens dag som en förbön för sina följeslagare.”* (Ḥadīth, Muslim)

Nedteckningen av Koranen

När Gud – den Upphöjde – uppenbarade Koranen, blev det en skyldighet för den muslimska gemenskapen att bevara den, vilket innebar att den skulle skrivas ned och dokumenteras. Profeten – frid och välsignelser över honom – utsåg därför särskilda skrivare, som kallades ”uppenbarelsens skrivare”. De skrev ned det som uppenbarades på stenar, palmblad och

tunna vita skinnstycken.

När Abū Bakr al-Ṣiddīq – må Gud vara nöjd med honom – tog över kalifatet efter profetens död, avföll många från islam och vissa stammar vägrade betala zakāt. Han tvingades bekämpa dem, och skickade Khālid ibn al-Walīd – må Gud vara nöjd med honom – för att strida mot den falske profeten Musaylima. I den striden stupade 70 av de främsta Koranrecitatörerna bland följeslagarna, däribland Sālim, frigiven slav till Abū Ḥudhayfa – må Gud vara nöjd med honom – som profeten hade rekommenderat att ta Koranen från.

ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb – må Gud vara nöjd med honom – insåg allvaret i detta och föreslog för Abū Bakr att Koranen borde samlas i en enda mushaf (bok), istället för att vara utspridd i olika skrifter. Abū Bakr motsatte sig först idén, men efter upprepade samtal och att Gud öppnade hans hjärta för detta, samlade han en grupp följeslagare för uppgiften och utsåg Zayd ibn Thābit – må Gud vara nöjd med honom – som ledare, eftersom han varit en av profetens skrivare.

Zayd samlade Koranen från olika skrifter och från minnet hos de som hade memorerat den, tills han sammanställde hela Koranen. Den färdiga mushafen förvarades först hos Abū Bakr, sedan hos ʿUmar, och därefter hos hans dotter Ḥafṣa – må Gud vara nöjd med dem.

När ʿUthmān ibn ʿAffān – må Gud vara nöjd med honom – blev kalif, hade de islamiska erövringarna spridit sig och Koranrecitatörer fanns i olika regioner. Varje region tog sin recitation från den följeslagare som kommit dit, och varje följeslagare lärde ut den läsart han själv hade hört från profeten – frid över honom – enligt de sju tillåtna läsformerna. Exempelvis läste folket i Shām enligt Ubayy ibn Kaʿb, och folket i Irak enligt ʿAbdullāh ibn Masʿūd.

När människor från olika regioner möttes och läste Koranen enligt sina respektive läsarter, började de ifrågasätta varandras recitationer, vilket ledde till oenighet och splittring. En av de följeslagare som bevittnade detta var Ḥudhayfa ibn al-Yamān – må Gud vara nöjd med honom – som deltagit i flera erövringar. Han insåg faran och gick till ʿUthmān för att varna honom och uppmana till åtgärder innan umman splittrades.

ʿUthmān – må Gud vara nöjd med honom – bad då Ḥafṣa att skicka mushafen som samlats under Abū Bakrs tid, för att kopiera den. Han utsåg Zayd ibn Thābit, ʿAbdullāh ibn al-Zubayr, Saʿīd ibn al-ʿĀṣ och ʿAbd al-Raḥmān ibn al-Ḥārith ibn Hishām – må Gud vara nöjd med dem – att utföra kopieringen. De skrev flera exemplar och skickade en mushaf till varje region, och beordrade att alla andra versioner skulle brännas.

Koranvetenskaper (ʿUlūm al-Qurʾān)

Koranvetenskaper definieras som de forskningsområden som behandlar alla aspekter av Koranen. Dessa omfattar bland annat:

- Dess uppenbarelse, orsaker, former, tidpunkter och omständigheter
- Dess ordningsföljd och struktur
- Dess mirakulösa karaktär (iʿjāz)
- Stil och uttryckssätt
- Sammanställning och nedteckning
- Klara och oklara verser (muḥkam och mutashābih)
- Verser som upphäver andra (nāsikh och mansūkh)
- Försvar av Koranen
- Dess kategorier, liknelser, juridiska regler
- Konstnärliga uttryck
- Skillnaden mellan mekanska och medinensiska suror

Kort sagt: koranvetenskaperna behandlar varje aspekt av Koranen.

Syftet med dessa vetenskaper är att:

- Bygga en djupgående kunskap om Koranen
- Beväpna sig med dess värdefulla insikter
- Förbereda sig för att försvara den
- Underlätta förståelsen av dess tolkning och betydelser

Berättelser i Koranen

Ordet ”berättelse” (qaṣṣ) kommer från roten ”qaṣṣa”, vilket betyder att följa ett spår. Gud – den Upphöjde – säger om Mūsās mor:

> *”Och hon sade till hans syster: Följ honom.”* (Sura al-Qaṣaṣ, 28:11)

Berättelsen är alltså ett återgivande av händelser och tillstånd. Koranens berättelser är de nyheter som återges om tidigare folk, profeter och händelser. De förekommer i tre huvudtyper:

1. Profetberättelser

Dessa handlar om profeternas kallelse, mirakel, folkens reaktioner och slutet för både troende och förnekare. Exempel: berättelserna om Nūḥ, Ibrāhīm och andra profeter – frid över dem.

2. Historiska berättelser om icke-profeter

Dessa handlar om personer som inte var profeter, såsom Ṭālūt och Jālūt, grottans folk (Ahl al-Kahf), Dhū al-Qarnayn m.fl..

3. Samtida händelser under profetens liv

Dessa inkluderar händelser som inträffade under profetens tid, såsom slaget vid Uḥud (Sura Āl ʻImrān) och slaget vid Tabūk (Sura al-Tawba).

Berättelsernas betydelse i Koranen ligger i att de:

- Klargör grunderna för den islamiska kallelsen
- Bekräftar profeternas budskap och lagar
- Bevarar deras minne
- Bekräftar profetens sanningsenlighet genom hans återgivning av dessa händelser
- Stärker profetens hjärta och de troendes tro

Gud – den Upphöjde – säger:

> *”Allt detta berättar Vi för dig om sändebuden för att stärka ditt hjärta. I detta har kommit sanningen, förmaning och påminnelse för de troende.”* (Sura Hūd, 11:120)

Berättelserna avslöjar också vad de icke-troende dolde av vägledning och sanning.